

Jézus az utolsó vacsorán beszélt arról, hogy elmegy; hogy a tanítványainak, az övéinek elküldi a Szentlelket: „nem hagylak titeket árván”. Az eddigi látható együttlét után egy láthatatlan, de sokkal szorosabb egység jön létre: egy összenövés Krisztussal, mint a szőlővessző a szőlőtővel, sőt egy „belőle növés”: amilyen Ő, az határozza meg, hogy milyen leszek én, és milyen gyümölcsöt fogok teremni. Krisztusból nőttem ki, ezt jelenti az új teremtés, ezért vagyok az, aki, és ezért szeretem azt, Akiből kinőttem.

A szőlőműves: az Atya. „Az Ő munkája az, hogy ti Krisztus Jézusban vagytok” (1Kor 1,30) – hogy beleszülettünk, és hogy benne maradunk. Keresi a gyümölcsöt; ahol nincs, azt az ágat lemetszi.

A szőlőtő: Jézus Krisztus. A gyümölcs, amit terem bennem: azok a tulajdonságok, amikre az én természetemből nem telik, csak az Övéből. Az a szeretet, ami Őbenne van; az az engedelmesség, ami Őbenne van; „tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű”. Gyümölcs az is, hogy vallást tudok tenni Krisztusról úgy, hogy nem száraz tanításokat mondok, hanem a hallgató megérti belőle, hogy neki is erre van szüksége. Gyümölcs minden szolgálat, amit Ővele végzek, akár úgy, hogy nekem nincs erőm hozzá. – Kérhetem mindezeket Istentől, mert „maga az Atya szeret” (Jn 16,27), és mert Istennek is ez a célja: „az lesz az én Atyám dicsősége”.

A szőlőtő minden vesszőnek továbbadja a nedvességet, mindent, amitől az képes lesz gyümölcsöt teremni. Mégis van nem termő vessző. Ezeket (a természetben) azért metszik le, hogy ne vegyék el a helyet és az erőt a többitől, azok teremjenek többet.

Hogyan lehet Krisztusban élni és nem teremni? Ha ellenállok neki. Ha azt, amit Tőle kapok, másra fordítom. Ha ez az életemnek csak egy részét érinti, Isten kész megtisztítani: lemetszhet rólam dolgokat, elveheti azt, amihez túlságosan ragaszkodtam, amiben Őhelyette bíztam. Elveheti azt, amit csak én tartottam gyümölcsnek, de valójában a saját erőlködéseim voltak. Amire büszke voltam. Jó, ha ezt az Igéjével teheti: ha megértem és engedelmeskedem. Még jobb, ha már kérni is tudom, hogy vegye el ezeket. Ha nem kérem, és nem engedelmeskedem, akkor „fizikailag” is elvehet dolgokat. – A végső eset: ha az ember teljesen ellene áll Isten munkájának: megkeményedik, nem lehet vele beszélni... ilyenkor Isten teljesen lemetszheti az embert a szőlőtőről, Krisztusról.

Nem ezt akarja Isten. Azt akarja, hogy Krisztusban maradjunk és gyümölcsöt teremjünk. Mindenki, aki a tanítványa. – Ézs 5,1–7-ben minden ág „vadszőlőt termett”. Őrizzen meg az ilyen megkeményedéstől – kérhetjük az Atyát, mert Ő, a szőlőműves, Ő vigyáz a szőlőre.

„Maradjatok énbennem” – a szőlővessző nem tudja magát leszakítani, és nem tud akaratán kívül, magától leszakadni a szőlőtőről. A szőlősgazda, az Atya metszheti le. Jézus minket szólít fel arra, hogy maradjunk benne: van felelősségünk. Nem arra szólít fel, hogy teremjünk gyümölcsöt. A gyümölcsstermés következmény, ígéret: ha Őbenne maradunk, akkor lesz. Bennünk lesz az Ő szeretete, a Tőle való öröm, az Ő békessége, szelidsége... mi pedig felismerhetjük, hogy ez Tőle van. Csodálkozhatunk rajta, dicsérhetjük Őt érte, bizonyosságot tehetünk róla.

Aki termi ezeket a gyümölcsöket, azt az Atya megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Halljuk meg az Igéből, mi az, amitől minket meg akar tisztítani! Vegyük észre, ha az, amit tenni akarunk, nem tetszik Istennek, ne nyomjuk el a „halk és szelíd hangot”, ami bennünk megszólal! Lehet, hogy csak annyit mond, hogy „ezt most te egyedül akarod”, már erre is hallgatni kellene, mert Jézus azt mondja: „nélkülem semmit sem cselekedhettek”.

Hallgassuk Őt, figyeljünk rá, és az Ő hangjánál ne legyen erősebb a mi akaratunk, vagy mások befolyásolása, sem a világ bölcsessége, sem testvérek emberi jószándéka – de vegyük észre, ha valóban Isten akaratát mondják nekünk!

Ezt jelenti az, hogy „bennem maradtok és beszédeim megmaradnak bennetek”. Ha ez igaz rám, akkor igaz lesz az is, hogy „kérjétek, amit akartok, és meglesz nektek”. Kérhetem a gyümölcsöt – mert maga Jézus ígéri (15,5), hogy teremni fogok.

Jézus mondja: „Aki ismeri az én parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.”
Jn 14,21